

Příloha č. 1

Dotazník

(Svět dnešních středoškoláků, reprezentativní ukázky)

Příloha č. 2

Vybrané ukázky autentické komunikace adolescentů (přepis audionahrávek pořízených na Střední hotelové škole v Poděbradech)

Dobytku, takhle u oběda.
Co bych tam dělala? Já to tam neznám, nikdy v životě sem tam nebyla.
A kam?
No, bydlí ve Zlíně.
Hele, bacha, pepříš, jo.
To vona ví.

Fčera večer jsem psala Rakovi. *(bujarý smích všech okolo)*
Skoro po třech měsících a von mi napsal, že teďka je ve Zlíně.
A ty tam máš jako...?

Já to nemám vobjednaný.
Proč, dyť to máme na ajsika.
No voni to dávaj rovnou, že to nemusí...
No tak to je hustý.
No není to hustý, nemám vobjednáno zrovna momentálně.
No tak to není moc hustý, no. *(smích)*

Takže von už tam nebyl, když tys už tam byla, takže fakt vodošel.
To ale to tam ještě chvíli byl, že jo.
Ty vole, vono to není ani slaný.
Mně zase zaskočil knedlík.

No a co užs mu to řekla?
Ježiši, já si myslím, že to je úplně jasný jako.

Vono to ňák vyšumělo, teda?
Nó, ale tak jako von je v pohodě, že jo. Kamarádi.

Sem mu psala smsku vod taťky, jestli nemá zánět.
(smích všech)
No ty vole.
Ty seš neponaučitelná.
Aby věděl, vo co přišel...

Ta jim rozbíjí veškerej inventář.
No vona prej pude na ňákou, tó... soukromou. Hotelovku do Prahy.
Jenom plká ne, do Prahy? Vona má jít na vejšku jako?
To je docela džouk no.

Hele a vy tam jedete stoprocentně v sobotu?
Ne, v pátek.
Proč v pátek?
A vodkdy bys tam byla?
Vod pátku vod večera, no mám se rozhodnout do tří hodin.
(Sorry)

By mě zajímalo, co mám k vobědu, ty vado (...)

Jé, ty už jsi mi dávala kartu?
Prosím tě, můžeš nám přinést...?

(Sorry.)

Ta polívka je fakt dobrá, ty jo.
Ty to máš jak pepřovku. (*smích*)

Dneska ti to sluší. Tobě, né mně.
Ty vole, já myslela ráno, že se nevykopu z postele.
Já jsem koukala, že tam ležíš jak zabitá.

A vy ste přijeli v kolik? elipsa

Před druhou.

A spalas tady?

Jo.

Ty už seš tady jak doma.

No jo, mám tady svoji postel.

Ty vole, néé, to se zas nažeru.

Děkuju.

My jíme voběd jako každá jinou rukou, si vemem příbor a tady vobě pepříme.

Já si fšechno pepřim, já jsem schopná tady, jak nejsou dobrý brambory, si vopepřit i brambory, ale to už je fakt extrém jo ale.

Já jenom solim jako, ale je to humus, když to nedopečou.

Takhle holka mně je úplně extrémně nepříjemná.

Která?

...

Todle je jako veškerej tvaroh, co je v tý obří tý, jó?

No a tebe to překvapuje, jo?

Né, já asi umřu, já ani nedostala. (*pitvořivě – následuje smích*)

Hej, zamávejte někdo na toho týpka. (*smích*)

My máme žížu.

Ty seš žíznivá?

Já sem čekala, že jako nevodepíše vubec, anebo vodepíše s tím, kdo jako sem.

Já sem mu vlastně dávala svoje číslo.

Tys tam šla asi desetkrát na záchod?

Néné!! Sem tam šla nanejvýš tak čtyřikrát!

Tys to počítala? (*smích*)

No a kdo mě tam furt votravoval... Už je třičtvrtě, už bys měla jít. (*smích*)

Příloha č. 3

***Rozhovor se studenty gymnázia
(pořízený na Gymnáziu Jaroslava Seiferta o.p.s.)***